

Skær fra Lysekronerne skar ham desuden i Øjnene. Overgangen fra Landevejens Aftenstilhed til den bølgende og brusende Selskabsvrimmel virkede i det hele fortumlende paa ham. Han havde en Fornemmelse af at være kommen ind i en stønnende Kraftmaskine, der arbejdede under et unaturligt Højtryk.

Da han naaede ind til Salen, blev han staaende i Døren for at se paa Dansen. Den var bleven meget livlig paa det sidste. Ogsaa flere af de Ældre havde nu faaet Lyst til at røre Benene.

Paa eensgang blev han ganske varm om Hjertet ved midt i denne Hurlumhej at faa Øje paa Jakobe, som sad derovre ved den modsatte Væg paa samme Sted, hvor han for over en Time siden havde forladt hende. Ja — tænkte han — det var og blev dog alene hos hende, at han her følte sig hjemme. Det havde ikke været noget forræderisk Instinkt men selve den inderste Livsvilje i ham, der havde draget ham til hende, endog før han havde været i Stand til at skønne hendes falde Værd. Det slog ham ogsaa, hvor fremmedagtig hun selv tog sig ud i disse Omgivelser. Hun havde aabenbart heller ikke deltaget i Dansen; baade hendes Vifte og Handskerne laa i hendes Skød.

Der var noget af en Aabenbaring for ham i dette Gensyn. Aldrig havde han saa stærkt som nu følt, hvor inderligt de var sammenknyttede, ja at Jakobes Kærlighed i Virkeligheden var det eneste værdifulde, han foreløbig havde vundet paa sin Lykkejagt i Eventyrets Rige.

Han skulde ogsaa herefterdags vide at tage bedre Vare paa den! Mens en ny Lysning bredte sig over hans Træk, blev han ved at stirre over paa det kloge, fine og blege Ansigt med de tunge Øjenlaag